

2024-12-11		ZAL.
5656015		
dnia 30 listopada 2024 roku		

Pan
Lech Parell
Szef Urzędu do Spraw Kombatantów
i Osób Represjonowanych
ul. Wspólna 2/4
00-926 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

Reprezentując stowarzyszenia i inne organizacje pozarządowe skupiające osoby, które w latach 1956 – 1989 aktywnie działały w organizacjach sprzeciwiających się systemowemu zniewoleniu, w tym w ogólnopolskich młodzieżowych organizacjach antykomunistycznych, wnioskujemy o zmiany w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1998 roku Nr 162 poz. 1118) i w ustawie z dnia 20 marca 2015 roku o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz. U. z 2024 roku poz. 906 tekst jednolity) dotyczące możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę osób posiadających status działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych - kobiet w wieku 55 lat oraz mężczyzn w wieku 60 lat. Senat Rzeczypospolitej Polskiej w 2014 roku zdecydował jednomyślnie o wniesieniu do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych. Ustawę poparło w 2015 roku 390 posłów, w tym wszyscy głosujący posłowie KO, PiS i PSL. Preambuła jasno i dobitnie określa przyczynę przyjęcia przez wszystkie siły polityczne Rzeczypospolitej Polskiej zapisów wyżej wymienionej ustawy: „Uznając szczególne zasługi dla Polski tych jej obywateli, którzy w latach 1956–1989 z narażeniem własnego życia, wolności, majątku lub praw pracowniczych angażowali się w działalność antykomunistyczną zmierzającą do odzyskania suwerenności i niepodległości Ojczyzny lub byli z tych powodów represjonowani”.

Szanowny Panie Ministrze,

Celem projektu ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych, która weszła w proces legislacyjny w 2014 roku, było przyznanie szczególnego statusu działaczom opozycji antykomunistycznej i osobom represjonowanym z powodów politycznych angażującym się od dnia 1 stycznia 1956 roku do dnia 4 czerwca 1989 roku w działalność niepodległościową i antykomunistyczną.
Funkcjonariusze komunistycznego aparatu przemocy pozbawili większość działaczy

niepodległościowych, opozycji antykomunistycznej i osób represjonowanych z powodu politycznych możliwości rozwoju osobistego i zawodowego, w tym: ukończenia szkoły średniej, ukończenia studiów, uzyskania świadectwa maturalnego, zdania egzaminu na studia, pracy zawodowej i awansu zawodowego lub społecznego. Osobom represjonowanym przez komunistyczny aparat przemocy trudniej było wejść na ścieżkę rozwoju zawodowego, ponieważ startowali z pozycji, do której zostali zepchnięci poprzez działania operacyjne i dochodzeniowo-śledcze UB i SB oraz komunistyczne sądy i kolegia ds. wykroczeń. Aparat komunistyczny w tym bezpieczeństwa oraz jej zadaniowana agentura aktywnie blokowały wszelkie aktywności społeczne i możliwości rozwoju zawodowego osób działających w antykomunistycznym podziemiu niepodległościowym.

Umożliwienie wcześniejszego przejścia na emeryturę działaczom niepodległościowym, opozycji antykomunistycznej oraz osobom represjonowanym z powodów politycznych jest formą uhonorowania ze strony Państwa Polskiego tych osób, które w latach 1956–1990 z narażeniem własnego życia, wolności i majątku rzucili wyzwanie komunistycznemu systemowi bezprawia. Jesteśmy kolejnym pokoleniem w sztafecie pokoleń, które kontynuowało walkę rozpoczętą przez Żołnierzy Wyklętych, walkę z narzuconym na bagnety Armii Czerwonej systemem komunistycznym. Jesteśmy wdzięczni pokoleniu naszych rodziców i dziadków, którzy działając w organizacjach podziemnych walczyli z radzieckim i niemieckim okupantem.

Istnieje też poczucie w społeczeństwie, swoistej niesprawiedliwości, uwypuklone w fakcie „docenienia” funkcjonariuszy i ich pomocników aparatu represji, gdzie Państwo Polskie, zapewniło im, nie tylko godne emerytury, wcześniejszą możliwość przejścia na nie, ale nadal zapewnia ich wysokie apanaże, stojąc na straży przywilejów, przyznanych, podczas działań na szkodę wolnej i niepodległej Polski. To bardzo żyły sygnał dla kolejnych pokoleń, które, w przyszłości, gdy będzie potrzeba dokonania wyboru, w niewielkim stopniu będzie umiało „zachować się jak trzeba”.

Jesteśmy przekonani, że podobnie jak w 2015 roku tak i w 2025 roku, po 10 latach wejścia w życie Ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych, wszystkie środowiska polityczne i partie polityczne w Naszej Ojczyźnie dostrzegą tych, bez których nie byłoby Wolnej i Niepodległej Rzeczypospolitej Polskiej.

Sygnalizujemy również fakt, dalszych prac i poprawek, związanych z ustawą, m.in. przykładem może tu być nasza woła wprowadzenia zmiany w nazewnictwie ustawy, przez dopisanie „...o działaczach niepodległościowych, opozycji”... w naszym przekonaniu, nie oddającej nasze cele prowadzonej wtedy działalności, umniejszając ich rolę i charakter, sam ustawodawca, w dalszej części określił również działalność niepodległościową, jednak nie zawarł tego w tytule i nazewnictwie ustawy.
